

A7

Beheer van het Zeewezen,
Dienst voor Zeevisserij.

Technische afdeling.

DE EXPLOITATIE VAN DE VISCHSTAPELS DER NOORDZEE

EN DE

REGLEMENTERING VAN HET VISSCHERIJBEDRIJF.

- I. Vernielende werking van den visscher op de vischvoorraden.
- II. Middelen om de vischstapels in stand te houden:
Internationale Overeenkomst, London, Maart 1937.

(verslag neergelegd op 14 September 1942)

I. DE VERNIELENDE WERKING VAN DEN VISSCHER OP DE VISCHVOORRADEN.

De Noordzee is ten allen tijde de rijkste vischkom, onder al de zeeën van den Noord-Atlantiek geweest. Ofschoon hare vischgronden, vroeger zoo buitengewoon rijk, sinds een halve eeuw met uitputting bedreigd schijnen, leveren ze tot nog toe de helft van het Noordeuropeesch vischverbruik.

Sinds lange jaren voor den Wereldoorlog 1914-1918, kon men vaststellen dat ondanks de voortdurende uitbreiding en moderniseering van vaartuigen en vischmethoden, de gezamenlijke vischtoevoer uit de Noordzee ongeveer dezelfde bleef. De groote stoomtreilers kwamen er toen reeds niet meer toe hun hooge bedrijfskosten te dekken. Ook bleef er hun geen anderen uitweg over dan hun arbeidsveld tot verre buiten de grenzen der Noordzee uit te breiden, dus door het Engelsch Kanaal te stoomen tot op de Spaansche en Portugeesche kusten en de Westkusten van Groot Brittanje, of ten Noorden tot de Ijslandzee en Witte Zee op te varen.

Sinds lange jaren hadden wetenschapsmensen de geleidelijke verarming van de Noordzeestapels voorspeld en er opgewezen dat, indien men het visscherijbedrijf wilde redden, het hoogtijd was de exploitatie van de visscherijproducten aan een zekere reglementeering te onderwerpen.

Reeders en visschers waren echter over een reglementeering van de visscherij niet te spreken, want voor hen beteekende zulks enkel een vermindering van winst, en beperking van vrijheid.

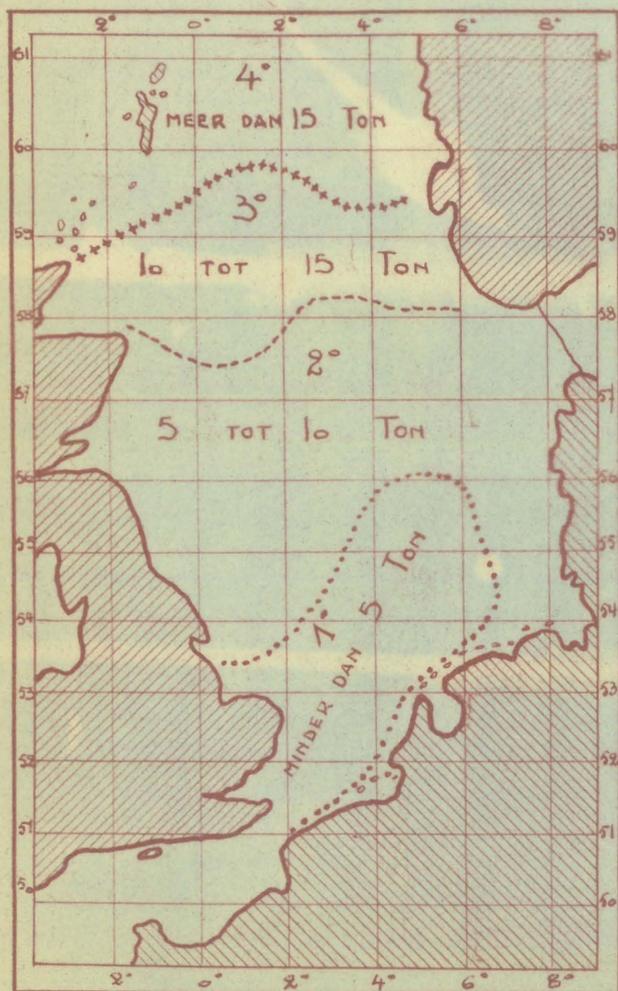
Nochtans valt het buiten kijf dat de vermindering van den vischrijkdom in de Noordzee, indien niet totaal, dan toch grootendeels te weeggebracht werd door een irrationeele exploitatie der vischgronden. Een sprekend voorbeeld vinden wij daarvan bij de herneming van het visscherijbedrijf na den eersten wereldoorlog. De visscherij was wegens de oorlogsverrichtingen, in de Noordzee, grootendeels onderbroken geweest en de vischstapel die een weinig rust had genoten, was zoodanig toegenomen, dat men onmiddellijk na den oorlog, in 1919, op geringen afstand van de kust, in een rekordtijd, de netten proppensvol sleepte. Niet enkel de hoeveelheid, maar ook de hoedanigheid der vangsten was toegenomen. Zelfs de kustwateren die in gewone tijden arm aan groote visch zijn, waren er toen van overbevolkt.

VANGST VAN BODEMVISSCHEN IN DE NOORDZEE.

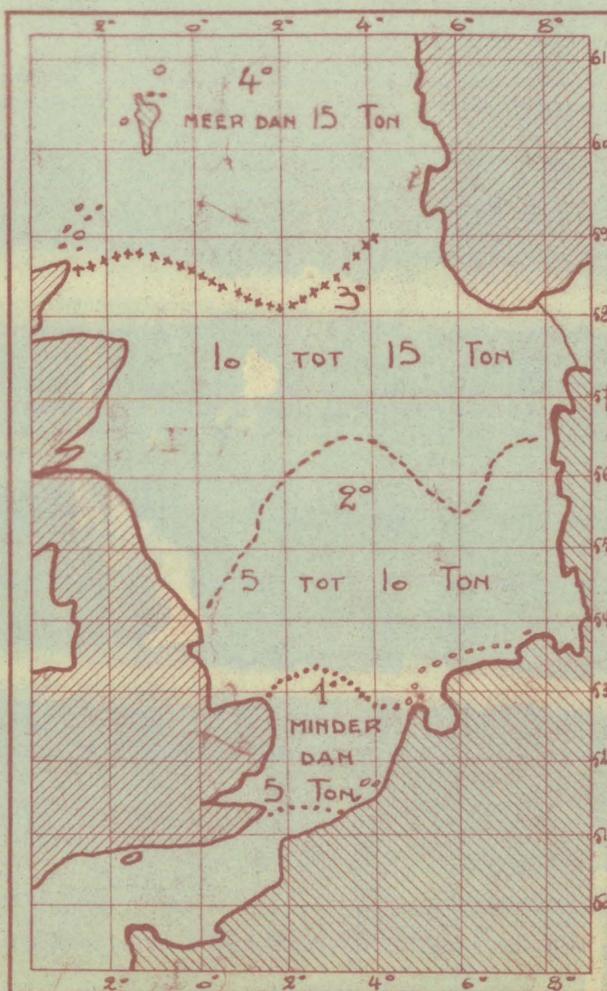
VÓOR DEN OORLOG

ONMIDDELIJK NA DEN OORLOG

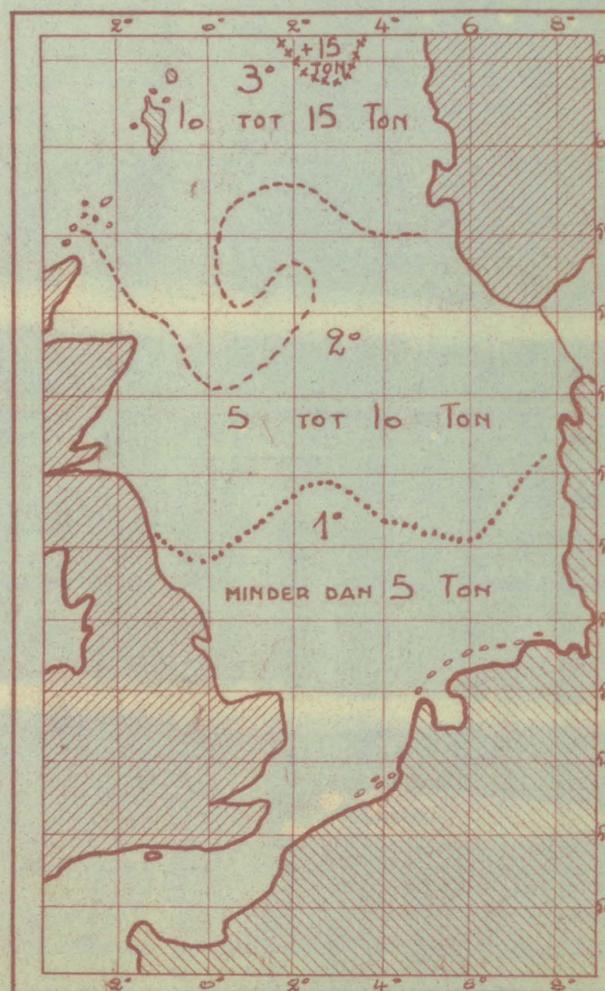
NA NIEF JAAR INTENSIEVE EXPLOITATIE.

JAAR: 1913

1920

1923

FIG. 1. 2. 3.: GEMIDDELDE VANGST IN 100 UUR, DOOR EEN STOOMTREILER, BUITGEMAAKT.
NAAR T. EDSEER.

Ook kenden de Noordzeevisschers, na den oorlog 1914-18, een gulden tijd. Deze was echter van korten duur, want niets werd beproefd om den verworven vischrijktom in stand te houden. Reeders en visschers hadden nog niets bijgeleerd en de dag van morgen kon hun weinig schelen. Hoofdzaak voor hen was: hun bedrijf, zooals naar gewoonte, waar en hoe zij wenschten, vrak en vrij te mogen uitoefenen.

Het mag dan ook geen verwondering wekken dat de Noordzeevisschers kort spel maakten met den uit den oorlog gesproten vischrijktom. Na vijf jaar herneming van het vischerijbedrijf, was het met de vischstapels der Noordzee nog slechter dan in 1913 gesteld.

Ten einde de uitwerking der herstellende onderbreking en den uitslag van de daaropvolgende intensieve uitbating te kunnen nagaan, heeft men getracht, door middel van de statistieken, de gemiddelde hoeveelheid bodemvisschen, door een stoomtreiler per 100 uur, in de verscheidene deelen van de Noordzee buitgemaakt, te schatten.

Het is hetgeen op fig. I, 2 en 3 duidelijk wordt gemaakt. De puntlijnen duiden bij benadering de Zuidelijke grens aan van de streek waar de gemiddelde vangst in 100 uur geschat werd op:

- 1°) minder dan 5 ton
- 2°) van 5 tot 10 ton
- 3°) van 10 tot 15 ton en
- 4°) meer dan 15 ton.

Voor den oorlog, in 1913, was het zuidelijk gedeelte van de Noordzee sterk verarmd. Het strekte zich van het Nauw van Kales tot op ongeveer 55°N. In dit deel werden in 100 uur slepen minder dan 5 ton bodemvisschen buitgemaakt, 't zij minder dan 50 kgr. in een uur.

Maar de oorlog breekt uit en met hem een herstellende onderbreking der vischerij. Bij het hernemen van het vischerijbedrijf, in 1920, stelde men vast, dat de armste vischsektor nog slechts een weinig den 55°N. overschreed. De grenzen van de sektoren 2, 3 en 4 waren teregtder tijd sterk naar het Zuiden verschoven.

Maar vanaf 1920, nam de exploitatie met den tijd in hevigheid toe en de gevolgen lieten zich alras voelen.

De minst vischrijke sektor, waarin de gemiddelde vangst minder dan 5 ton bedroeg, breidde zich geleidelijk naar het Noorden uit, zoodat de vischrijker sektoren zich tegelijkertijd van ons verwijderden.

DENSITEIT VAN DEN SCHOOLSTAPEL VÓÓR EN NA DEN OORLOG

(1914 - 1918)

NA DEN OORLOG

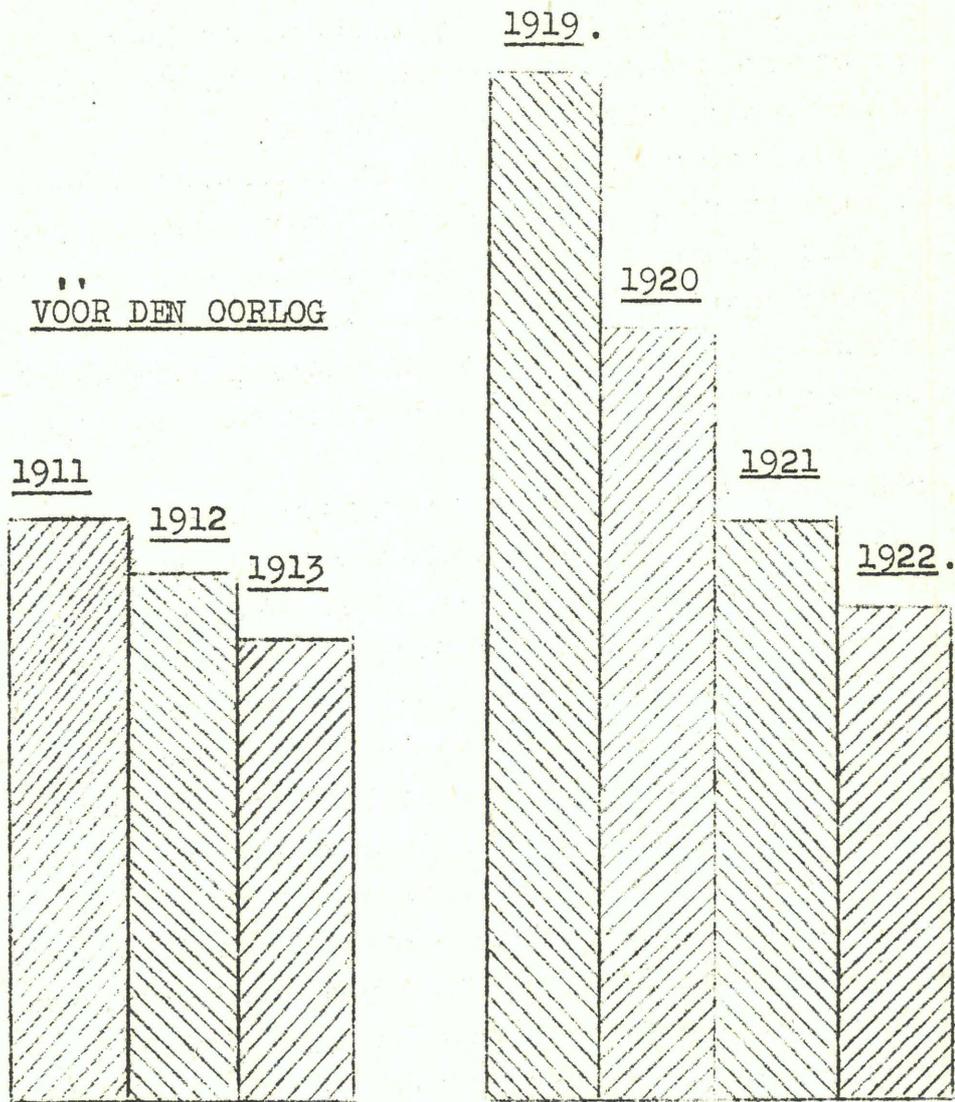

FIG 4 : VANGST DOOR STOOMTREILERS IN DE NOORDZEE.
VERGELIJKING VAN EEN DAGVANGST.

Om den sektor, waarin de gemiddelde vangst op 5 ton tot 10 ton werd geschat, te bereiken, moest men in 1923 tot den 56°N. opvaren, terwijl de rijkste vischsektor van +15 ton, in het uiterst Noordelijk gedeelte van de Noordzee, nog slechts een kleine oppervlakte besloeg.

Onder de bodemvisschen zijn het natuurlijk, de sedentairen of zittenden die het meest voor uitroeiing vatbaar zijn.

Als voorbeeld nemen wij de schol of pladijs. Wat hare vangst betreft bekleedt zij, in de Noordzee, den eersten rang. Op fig.4 waar het gaat over de densiteit van den scholstapel, drie jaar voor en vier jaar na den eersten wereldoorlog, wordt klaar aangeduid dat de scholvoorraad gedurende de jaren 1911, 1912 en 1913 geleidelijk verminderde. Dit betekende dat de scholvoorraad sterk was aangetast en deze belangrijke vischerij was bedreigd.

Wanneer na de gedwongen onderbreking van de oorlogsjaren, in 1919, de vangst kon worden hernomen, had de hoeveelheid schollen, dan ook op een verbazende wijze toegenomen. De gemiddelde dagvangst, aan schollen, van de stoomtreilers, die in 1913 ongeveer 8000 kgr. bedroeg, was in 1919, tot 13.500 kgr. gestegen. Vanaf 1920 kon men nochtans opnieuw aanzienlijke verminderingen vaststellen en in 1922 was het gemiddelde reeds gedaald tot op het peil van 1913. Deze snelle achteruitgang bewijst dus dat de werking van den mensch vernielende gevolgen met zich sleept en bijgevolg dat de schatten der zee niet onuitputbaar zijn.

Niet alleen de hoeveelheid maar ook de hoedanigheid van de sedentaire visschen, is meer dan deze van de andere zoedieren, aan aanzienlijke afwisselingen onderhevig. Het is hetgeen op fig.5 duidelijk wordt voorgesteld. Dit diagram toont de verhouding van het aantal kleine schollen aan in de vangsten, in 1917 en daarna in 1919, op de hoogte van de Hollandsche kust buitgemaakt. Men bemerkt dat de kleine schollen voor den oorlog verreweg overheerschten. Het was de maat van 25 cms. die de meerderheid in de vangsten uitmaakte, terwijl de individuen van 35 cms. er zeer schaarsch in vertegenwoordigd waren.

Na den oorlog, in 1919, waren de schollen van 35 cms. het sterkst vertegenwoordigd, ruim 100 op 1000 individuen. De kleinen van 25 cms. en minder, vormden daarentegen een kleine minderheid van nog slechts 10 op 1000 individuen.

SCHOL

SAMENSTELLING VAN DE VANGST TEN OPZICHTE VAN DE LENGTE

OP 1000
INDIVIDUEN

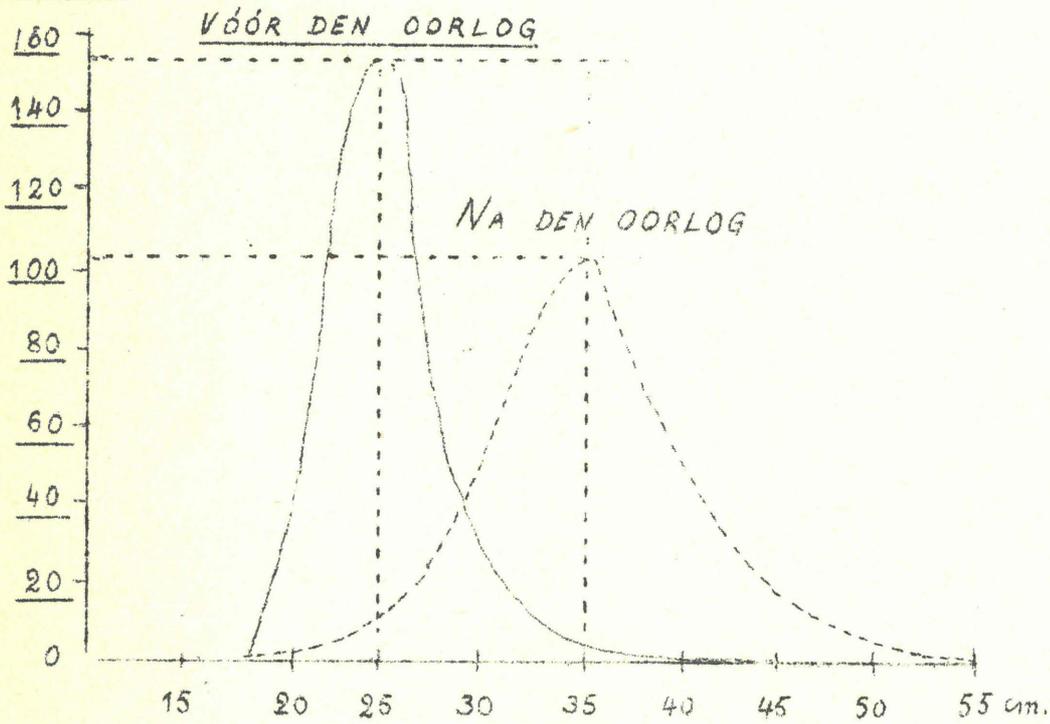

FIG. 5: GROOTTE IN CENTIMETER.

De handelswaarde van de schol had bijgevolg uitermate bijgewonnen hetgeen aan de onderbreking van het visscherijbedrijf gedurende den oorlog was te danken: de schollen hadden niet alleen gelegenheid gekregen om zich te vermenigvuldigen, maar ook om groter te worden.

Echter naarmate de visscherij in intensiteit toenam, verminderde opnieuw de handelswaarde der sedentaire visschen en de sorteering "klein" vormde, na enkele jaren, wederom de meerderheid.

Deze toestand werd met den tijd slechter. Inderdaad, in de tijdspanne 1925/1939 onderging de Noordzeevisscherij een geheele omwenteling. Visschersvloten en vangstmethoden werden uiterst gemoderniseerd. Het zeil als drijfkracht verdween en werd vervangen door krachtige motoren, zoodat slecht weder en ongunstige winden, minder dan ooit het visscherijbedrijf komen hinderen.

Door aanwending van mechanische drijfkracht werd het ook mogelijk alle visschersvaartuigen met den "ottertrawler" uit te rusten en de korrestok waarop slechts korren met zeer beperkte afmetingen konden worden opgetuigd werd, bij de diepzeevisscherij, totaal aan den kant gezet. Zoo uitgerust werd het vangstvermogen van de treilers meermalen verdubbeld. Deze verhooging van de vangstcapaciteit kwam de vischvoorraden nog zwaarder belasten.

Daarbij kwam nog het tot standkomen van vischmeelfabrieken in alle maritieme landen, waar de zeevisscherij van eenig belang is. De afval van de kust- en kleindiepzeevisscherij, grootendeels samengesteld uit visch die te klein is om als menschenvoedsel verkocht te worden, alsook uit allerlei andere gewervelde en ongewervelde zeedieren, die het voedsel van de nutvisschen uitmaken, vormt een belangrijk deel van de grondstof dezer fabrieken. Gedurende verscheidene jaren waren de kustvisschers de bijzonderste leveranciers en al wat in de kortere termijn kwam werd dan ook onmedoogend aan de zee ontrukkt en voor wat drinkgeld aan de vischmeelfabrieken afgestaan. Het kwam zoo ver dat in verschillende landen, voornamelijk in Holland op puf werd uitgevaren. Het hoeft niet gezegd dat deze geweldige slachting de vischschaarschte in de Noordzee aanzienlijk verhoogde.

Ook kenden wij, de laatste jaren menige zorgwekkende inzinking in het visscherijbedrijf die meestal aan een overbevissing van de vischgronden toe te schrijven was.

De groote, ja zelfs de middelmatige treilers kwamen er niet meer toe hun bedrijf in de Noordzee rendeerd te houden en steeds moesten ze naar nieuwe en verder . . . afgelegen vischgronden op zoek gaan. Het arbeidsveld van de groote Belgische motortrawlers strekte zich van de kusten van Marokko tot het vastelandplateau van het Bereneiland, dat ongeveer 1.300 zeemijlen 't zij 2400 km. van de thuishavens is verwijderd. De heen- en terugreis van dezen vischgrond vereischt 9 dagen bij een gemiddelde snelheid van 11 mijl per uur.

Middelmatige en kleine visschersvaartuigen vinden insgelijks maar een arm bestaan meer in de Noordzee en indien ze er toekomen hun bedrijf hier loonend te houden, is zulks enkel aan sommige trekvischen te danken, voornamelijk aan den haring, schelvisch, kabeljauw, makreel enz. die op bepaalde tijdstippen van het jaar in ontelbare menigten op de vischgronden van de Noordzee komen paaien of voedsel zoeken. Alsdan komen ze in het bereik te liggen van de vischtuigen en maken het doel uit van zeer belangrijke visscherijen. Hun vangst vormt verreweg het belangrijkste deel van de gezamenlijke Noordzeevisscherij. Ook zijn de jaren dat de uitbating dezer reizende vischscharen maar weinig rendeerd is, voor de Noordzeevisschers zeer hard.

II. Middelen om de vischstapels in stand te houden.

Er valt niet aan te twijfelen of deze nieuwe en jarenlange onderbreking van elk visschersbedrijf in de open Noordzee, moet een weldoenden invloed hebben op den aangroei van de vischscharen. Van nu af mogen wij rekening houden met een kolossale opeenhoping van visscherijprodukten. Wij hebben zelfs redenen om aan te nemen dat de aangroei der vischvoorraden dezen van 1914-1918 zal overtreffen. Inderdaad in 1914-1918 waren slechts Engeland, Frankrijk, Duitschland en België in den oorlog betrokken, terwijl Holland, Denemarken en Noorwegen, neutraal bleven. De machtige visschersvloeden dezer landen bleven dan ook voor zooverre de kriegsverrichtingen het in de Noordzee toelieten, de diepzee bevissen. Zelfs hadden de vloeden van zekere in den oorlog verwikkelde landen, alle visscherijbedrijf in de Noordzee niet stopgezet. Hadde zijn alle landen, waarvan de visschersvloeden toegang tot de Noordzee hebben, in oorlog, en buiten een zeer enge kustzone die de territoriale wateren niet te buiten gaat, blijven alle visscherijen totaal stopgezet.

Dazrom heeft de visch nu meer dan gedurende den vorigen oorlog gelegenheid om zich te vermenigvuldigen en in waarde toe te nemen.

Men vraagt zich echter af, hoelang de verworven rijkdom van de vischstapels der Noordzee zal strekken en of hij niet zooals na den vorigen oorlog in enkele jaren zal verslonden worden.

In bevoegde visscherijmiddens antwoordt men hierop: zulks zal afhangen van ons zelf t.t.z. van de handelwijzen die bij zijn uitbating zullen gevolgd worden. In deze middens is men van oordeel dat er onmiddellijk, bij het intreden van den vrede, maatregelen moeten getroffen worden, wil men niet dat de verworven vischrijkdom nogmaals binnen korten tijd ernstig zal zijn aangetast.

Welke maatregelen dienen getroffen te worden?

De meest klaarziende menschen zijn reeds lange jaren overtuigd dat een grondige verandering moet komen in de uitbating van de schatten der zee. Het was echter moeilijk praktische maatregelen tot stand te brengen, omdat het eigenbelang in zulke gevallen op het voorplan treedt. Nochtans is sinds lang in alle Westeuropeesche landen het principie van de beperking der visscherij aanvaard: in 1937 werd te Londen, onder leiding van den Bestendigen Internationalen Raad voor het onderzoek der Zee, een samenkomst gehouden waarbij de Noord- en Noordwest-staten van Europa vertegenwoordigd waren. Met uitzondering van de Fransche Delegatie werd daar insake reglementeering van het visscherijbedrijf een overeenkomst getroffen. Tengevolge van allerhande omstandigheden werd ze nog niet overal toegepast en werd ze zelfs in de landen waar ze reeds in uitvoering was, geschorst tengevolge van het uitbreken van den nieuwen wereldoorlog.

Bij deze overeenkomst werd in de eerste plaats de bescherming van den ondermaatschen visch beoogd en als redmiddels werden volgende bepalingen opgelegd.

I.- de vaststelling van een minimummaat van de netmazen om de ontsnapping van den ondermaatschen visch mogelijk te maken. In de wateren ten Noorden van 56° Noorderbreedte en tevens Costelijk van den Meridiaan van Greenwich zal de minima maaswijdte der netten zodanig zijn, dat een spaan van 105 mm. breedte en 2mm. dikte gemakkelijk door de in de lengte diagonaal gestrekte maas kan worden gestoken. In alle overige wateren, dus ook in de Noordzee, zal een spaan van 70 mm. breedte en 2 mm. dikte zooals het vorige gemakkelijk door natte mazen kunnen gestoken worden

Het net moet aldus een ware zoef uitmaken die automatisch, gedurende den sleep al de te kleine visschen uit de vangsten verwijdert. Op deze manie blijven de ontsnapte vischjes van een te lange gevangenhouding gespaard, alsook van het uitschudden aan dek en de moorddadige gevolgen die aan deze handelingen verbonden zijn.

2. Het verbod tot landen van visschen beneden een bepaalde afmeting. Deze minimamaat werd voor iedere vischsoort afzonderlijk vastgesteld. Er dient dus een sorteering gedaan van het materiaal dat door de kor werd opgeraapt en aan dek uitgeschud; de kleine visschen die door het net werden weerhouden en aan deze behandeling hebben kunnen weerstaan zijn gered, op voorwaarde dat ze spoedig terug in zee worden geworpen.

De minimamaten beneden dewelke de landing verbooden is, werden als volgt vastgesteld:

Tabel I.- Vischsoorten waarvan de toevoer aan minima afmetingen is onderworpen.

Vlaamsch	Fransch	Wetenschappelijk	Minimaat
Kabeljauw	Cabillaud	<i>Gadus morrhua</i> Linn.	24 cms.
Schelvisch	Eglefin	<i>Gadus aeglefinus</i> Linn.	24 cms.
Mooie Meid	Merlu	<i>Merluccius vulgaris</i> Flem.	30 cms.
Schol	Plie	<i>Pleuronectes platessa</i> Linn.	23 cms.
Hondstong	Alie cynoglosse	<i>Pleuronectes cynoglossus</i> Linn.	23 cms.
Steenschol	Sole limande	<i>Pleuronectes microcephalus</i> Donov.	23 cms.
Tong	Sole	<i>Solea vulgaris</i> Cuv.	21 cms.
Tarbot	Turbot	<i>Rhombus maximus</i> Linn.	25 cms.
Griet	Barbue	<i>Rhombus laevis</i> Linn.	25 cms.
Dunne schartong	Cardine	<i>Rhombus megastomus</i> Donov.	23 cms.

Het is natuurlijk bekend dat geen van beide methoden volmaakt is.

Een net dat alle visschen weert beneden een bepaalde minimamaat en geen visschen boven deze minimamaat laat ontsnappen bestaat niet.

Een deel van de ondermaatsche visschen blijft gevangen. De kuilmazen verstoppen namelijk door allerlei voorwerpen die zich in de kuil ophoopen, ook de trekkracht veroorzaakt verstopping wanneer de opgeraapte massa van een zeker gewicht bereikt. Anderzijds ontsnapt een zeker aantal visschen die men nog juist op de markt had mogen brengen.

Dringend is dan de vraag of er geen groot verlies gepaard gaat met het gebruik van dergelijke netten.

Hoe onverwacht de uitslag ook moge schijnen is het gebleken uit proefnemingen, in Engeland ondernomen, dat het verhoogen van de afmetingen der mazen eerder een verhooging van handelwaarde van de vangst mee-

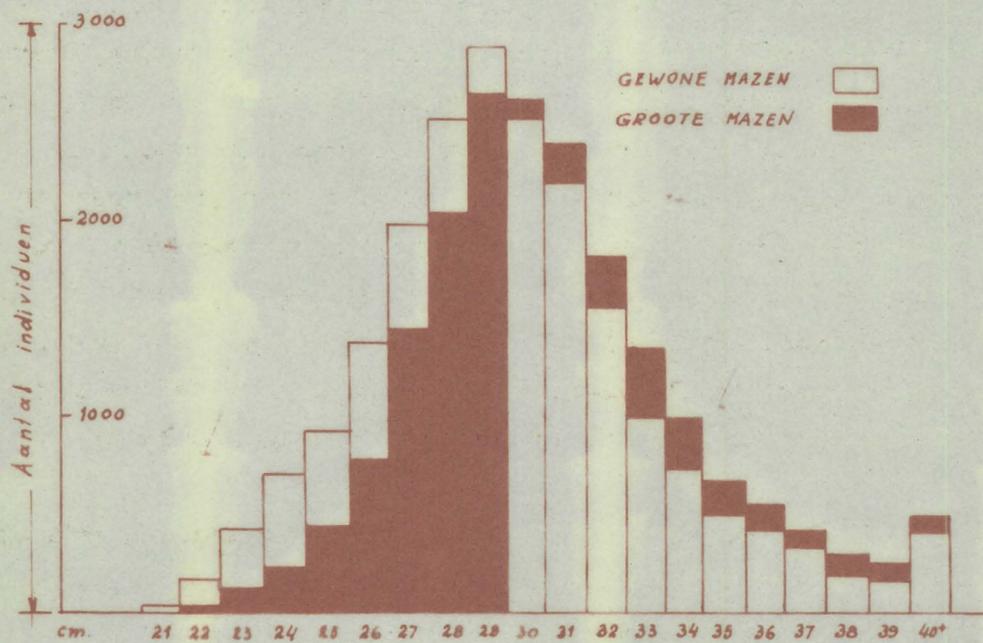

FIG. 6 : AANTAL SCHELVISSCHEN VAN IEDERE LENGTE TEGENGEHOUDEN DOOR
GEWONE EN GROOTE MAZEN IN 100 UUR VISSCHEN

bracht, want er werden meer groote visschen gevangen met een net met grotere mazen.

Zulks wordt duidelijk gemaakt op Fig. 6 waarop het gaat over de schelvischvangst in 100 uur visschen.

De witte zuilen duiden de samenstelling der vangsten aan, ten opzichte van de lengtematen, met gewone netten. De zwarte zuilen deze door netten met grotere mazen gevangen. Men bemerkt dat de witte zuilen het hoogste punt tot de maat van 29 cms. bereiken, terwijl de zwarte zuilen vanaf de 30 cms. het grootst aantal individuen aantoonen. De vangst door de witte zuilen aangeduid bereikt 21.539 individuen, tegen 19654 door de zwarte. Daar echter deze laatste groter zijn, overtreffen zij de eersten in gewicht en bereiken ze ook een grotere handelswaarde, hetgeen ten voordeele spreekt van de netten met grotere mazen. Dergelijke bevinden worden vastgesteld voor de andere Gadieden of Kabeljauwachtigen, alsook voor de platvisschen waaronder de schol, de schar enz. De uitslag is waarschijnlijk te wijten aan het feit dat een net met grotere mazen niet zoo snel verstopt als een met kleinere mazen; het water vloeit er dan ook vrijer doorheen en het schip "kort" wellicht vlugger.

Het staat dus buiten twijfel dat het vergrooten van de mazen een afdoend middel is om den kleinen visch te beschermen en dat het bovendien geen nadeeligen invloed heeft op de rendeering van de visscherij.

De hierboven aangehaalde handelwijzen zijn niet tegelijk op alle visscherijen toepasselijk. Bij de diepzeevisscherij schijnt er geen bezwaar te bestaan tegen het invoege brengen van een vergrooting der kuilmazen. Inderdaad, de opgelegde afmeting van 7 cms. is slechts enige millimeters groter dan deze die tot heden bij de diepzeevisscherij van de Noordzee in gebruik is.

Hetzelfde kan niet gezegd worden van de mazen der korren die gebruikt worden bij de garnalvisscherij, in de onmiddellijke nabijheid van de kusten. Gezien de kleine afmetingen der garnalen, die de belangrijkste buit in de kustzone uitmaken, kunnen hier slechts netten met zeer kleine mazen worden aangewend. Het vergrooten van de mazen der garnalkor zou de totale afschaffing beteekenen van deze speciale en zeer belangrijke kustvisscherij, waaraan duizenden visschersgezinnen hun broodwinning te danken hebben.

Alleen de tweede maatregel namelijk verbod ondermaatsche

visschen aan te voeren, is bijgevolg op deze visscherij toepasselijk. Men zou nochtans bij de garnaalvisschers die de grootste verdelgers van ondermaatsche visschen zijn, moeten aandringen opdat zij geen te lange "korringen" zouden uitvoeren. Dit zou beletten dat de visschen die tegelijk met de garnaal worden naar binnen gerakeld en terug overboord moeten gegooid worden, te veel lijden gedurende den sleep. De kans voor o erleving zou nog aanzienlijk worden verhoogd en de verdelging door de garnaalvisscherij tot een minimum gebracht.

Opgemerkt, I) dat onder de vischsoorten waarvan de landing en verkoop beneden de minimummaat verboden is (blz.7) er slechts twee van belang zijn voor den garnaalvisscher: de tong en de schol.

Deze twee vischsoorten zijn zeer belangrijk en verdienen beschermd te worden. Alle landen die op de Conferentie te Londen vertegenwoordigd waren hebben hunne bescherming aangevraagd en menigen afgevaardigden stelde hogere minimummaten voor dan deze die aangenomen werden.

De andere verboden vischsoorten worden door den garnaalvisscher slechts bij gelegenheid in zeer kleine hoeveelheid gevangen en zijn dan meestal grooter dan de opgelegde minimummaten.

2) Buiten de verboden soorten zijn er in onze wateren minstens acht andere visschen waarvan de landing aan geen regeling is onderworpen en waarvan de vangst en verkoop totaal vrij blijft, te weten:

1) De Witting	5) De Sprot
2) De Schar	6) De Rog
3) De Bot	7) De Poor
4) De Haring	8) De Roodbaard.

Onder deze visschen zijn er menigen die zeer overvloedig door den garnaalvisscher gevangen worden en die een belangrijke bron van inkomsten uitmaken.

De nieuwe reglementeering zal dan ook de rendoering van de garnaalvisscherij weinig of niet kunnen beïnvloeden.

Reeders en visschers staan heden op den vooravond van een nieuwe periode in de geschiedenis van de visscherij, die onmiddellijk na den huidige oorlog moet aanvangen.

Voor den oorlog nog waren de visschers de meest vrije menschen die, om het even welke netten uitwierpen, bijna overal waar ze wilden.

Na den oorlog zullen zij hun netten en hun vangsten te onderwerpen hebben aan een uitvoerige reglementatie die alles zal ordenen voor het welzijn van hun bedrijf. De opgelegde beperkingen zijn

immers niet tegen de visschers gericht, maar alleen tegen een irrationeële exploitatie der vischvoorraden, waardoor de verworven vischrijkdom nogmaals, binnen afzienbaren tijd zou vernietigd worden.

Het lijdt geen twijfel of het best geschikte oogenblik om de bewuste beperking in te voeren, zoowel bij de kust- als bij de diepzeevisscherij, zal dat zijn waarop het onzen visschers opnieuw zal toegelaten zijn de wijde zee te kiezen. Ieder uitstel kan onherstelbare nadeelen voor het verder verloop der zeevisscherij met zich slepen.

De overgangsperiode noodig voor het vervangen der gewone netten door nieuwe met grootere mazen, zal bijgevolg op een volstrekt minimum dienen gebracht. Zonder dralen zal er in alle landen die toegang hebben tot de Noordzee, dienen overgegaan te worden tot de nieuwe ordening der visscherij.

Op deze voorwaarden alleen zal de uitbating van de Noordzee rendeerend blijven en de bestendige welvaart van den Noordzeevisscher kunnen verzekerd worden.

Gezien:
De Directeur,
A. Eberhardt,

De Laboratoriumleider,
Ch. Gilis